

Споминки

Яків Щоголів

(На могилу Н. Ар. Кул-ва)

Північний край, сніги родини,
Убоге зело сірих нив
На синє небо України
Ти в ранню пору помінив.

Сам з інших звичаїв і стану,
З душею щирою в той час,
Не по користь і не по шану
Прийшов ти здалека до нас;

Але, як щирий син природи,
Любив ти розкіш наших нив,
Річок прозірних чисті води,
Холодну темряву лісів.

О, скільки ми разів стрівали
З тобою зорю з темних гір
І в південь пристані шукали
В захисті нетрів і озір!

Палаца панського руїни,
Стара папірня на воді,
Вербовий човен, млин, долини
Тягли до себе нас тоді...

Так і тебе нема вже з нами!
Захисти інше ти знайшов
І невеселими стежками
Свою крайницю перейшов.

А наша трохи запізнилась
Черга; та й наш недовгий час,

На небі зірка закотилась:
Іде крайниця і до нас!